

Ngô Thành Nhân từ từ quay lại. Chàng khẽ cau mày, nhìn xuống với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa biểu lộ vẻ hiền từ ấm áp. Chàng cúi xuống đỡ người áo gấm đứng dậy mà rằng:

– Tại hạ chẳng phải là thần nhân hay tiên thánh gì đâu! Các hạ làm rồi đó! Trước hết xin các hạ bình thân cho!...

Rồi chàng nghiêng đầu nhìn thẳng vào người áo gấm một cách thân ái và hỏi:

– Bây giờ các hạ cần tại hạ giúp đỡ điều gì, xin cứ nói?

Nhờ những cử chỉ và giọng nói từ tốn của chàng, người vận gấm bào cảm thấy yên tâm. Ông ta rụt rè nói:

– Bẩm... đại nhân! Cách đây ba tháng, đoàn sứ giả của hoàng đế Nguyên Mông dong thuyền sang xứ này yêu cầu quốc vương bọn tiện nhân cho mượn đường để thôn tính lân quốc là Đại Việt. Mục đích của nhà Nguyên là trong đánh ra, ngoài đánh vào, hai gọng kìm kẹp lại ắt Đại Việt thua ngay. Nhưng quốc vương của tiện nhân vốn đã từng bang giao thân phục quốc vương Đại Việt nên dứt khoát chối từ. Nếu để chúng mượn đường, có khác nào “rước voi về giày mả tổ”? Bị từ chối là một điều sỉ nhục, hoàng đế nhà Nguyên bèn thỉnh cầu lão cái thế ma đầu vốn tự xưng là Minh chủ võ lâm Hỗn Thế Tà Thần cử thủ túc dưới trướng qua tận xứ này để áp chế bọn tiện nhân. Lúc nãy nếu không có sự can thiệp đúng lúc của đại nhân thì tòa tháp cổ kính kia sẽ tan tành mà tính mạng của kẻ hèn này cũng chẳng còn tồn tại!... Kính xin đại nhân rủ lòng thương tiếp tục độ trì cho bọn tiện nhân, đánh đuổi đám hung thần kia ra khỏi vùng này.

Ngô Thành Nhân nghe xong gật gù thốt:

– Ô! Thì ra là như vậy!... Được! Tại hạ sẽ giúp chư vị. Mà này! Chúng nó có đông không vậy?

Người vận gấm bào sốt sắng thưa:

– Dạ, bẩm đại nhân! Đông thì không đông, song trình độ võ công của chúng ghê gớm lắm!

– Có ghê gớm cỡ nào ta cũng đuổi chúng chạy tuốt! Nào! Chúng ta cùng đi đuổi bọn hung thần ác ma nhé! Các hạ đi trước dẫn đường!

– Dạ... Tiện nhân còn yếu quá, chưa thâm hời nội lực...

Ngô Thành Nhân gật đầu ra dấu thông cảm. Chàng đặt nhẹ tay lên vai người vận gấm bào rồi vận công. Kỳ lạ thay! Chỉ trong thoáng chốc, ông ta cảm thấy nội lực sung mãn còn hơn cả lúc bình thường.

Sau khi lay tạ chàng một hồi, ông ta liền phi thân đến bên ba tay cao thủ đang

ngồi xếp bằng điều tiết chân nguyên đả thông kinh mạch. Thành Nhân ung dung đi đến cạnh từng người. Chàng chỉ cần sờ nhẹ vào vai mỗi người một thoáng, tức khắc ai nấy đều đứng lên một cách dễ dàng. Người vận gấm bào bằng giọng cảm kích, dùng tiếng bản xứ nói với ba người kia một hồi. Nghe xong cả ba lật đật chấp tay quỳ lạy Thành Nhân như tế sao. Chàng cảm động đỡ ba người đứng dậy.

Loay hoay một lúc, đến chừng mọi người quay lại thì lão ma đầu đã chuồn thẳng từ lâu. Thành Nhân vẫn thản nhiên, chẳng buồn thắc mắc. Rồi chàng không khỏi ngạc nhiên khi ngoảnh đầu nhìn lại, thấy bốn người tri tri nói tiếng bản xứ. Có lẽ người họ đến cho người kia việc chi đó. Cuối cùng, người vận gấm bào thêu kim tuyến xá chàng một cái rụt rè và nói:

– Dạ, bẩm đại nhân! Lúc nãy ngài bảo rằng ngài không phải là thần tiên giáng hạ. Vậy xin ngài cho biết cao danh quý tính và nguồn gốc xuất thân, được chăng ạ?

Chàng cung tay đáp lễ xong, đàng hẵng đáp:

– Tại hạ tục danh là Ngô Thành Nhân, nguyên chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn của xứ Đại Việt!

Nghe đến đây, không hẹn mà cả bốn người cùng “à” lên một lượt. Một người trong bọn lúc nãy đánh bạo nói:

– Thưa đại nhân! Cách đây mười năm về trước, sứ phụ của kẻ hèn này vốn có tham dự trận lưu huyết trên Hoàn sơn, sau trận giao tranh ngày nọ, người bị bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang đánh trọng thương, chạy về xứ. Người có kể về vị anh hùng võ lâm Đại Việt họ Ngô tên là Thành Nhân. Theo người thì Ngô tiên sinh đang nằm trong thạch thất bị lão cái thế ma đầu dùng thần chưởng độc chiêu biến thành tro bụi. Còn Ngô đại hiệp tức là đại nhân đây thì... bị một nàng thiếu nữ đánh cho nhừ tử rồi đẩy luôn xuống Vạn Độc U Hồn cốc mà thác...!

Một người khác bất giác hỏi:

– Thế mà bây giờ nghe đại nhân tự xưng danh tính là Ngô đại hiệp. E có khi trùng hợp chăng?

Ngô Thành Nhân trầm ngâm một lúc rồi buồn bã nói:

– Nếu tại hạ không lầm thì hôm xảy ra cuộc giao tranh trên Hoàn sơn, tất cả các cao thủ trên chốn giang hồ duy chỉ có một nhân vật xứ này mà thôi! Người ấy là...

Cả bốn người tập trung chú ý. Một người gặng hỏi:

– Thưa đại nhân! Người ấy tên họ gì ạ?

– Vị cao thủ này vận gấm bào, họ Thang tên tự là Điền Mục vốn là một vị hoàng thân.

Mọi người cả mừng, thấy đều reo lên:

– Ôi! Đúng rồi! Đúng rồi!

Người vận gấm bào nói:

– Quả đích thực là Ngô đại hiệp đây mà. Chỉ có ngài mới đủ trình độ kiến thức ấy thôi!... Thưa Ngô đại hiệp! Tiện nhân đây họ Chế tục danh là Am, vốn là sư đệ của điện hạ Thang Điền Mục. Còn ba người này chính là đệ tử họ Thang!...

Chế Am bỗng trở nên tư lự một lúc khá lâu. Sau đó, giọng ông ta trở nên ngậm ngùi, chậm rãi nói tiếp:

– Đại sư huynh của tiện nhân vốn là một trang hảo hán văn võ song toàn. Ở xứ này, người là một kẻ có trình độ nội ngoại công đáng kể. Thế mà sau trận thất bại ở Hoành sơn, người tìm chốn mai danh ẩn tích. Thậm chí những đệ tử của người cũng chẳng rõ sư phụ đang ẩn náu nơi đâu?!

Ngô Thành Nhân không muốn khơi thêm nỗi buồn. Chàng ôn tồn nói:

– Thôi chuyện đó gác lại một bên. Chư vị đưa tại hạ đến những chỗ bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang đang hoành hành. Chúng ta sẽ đuổi chúng nó chạy dài!

Rồi đó năm người vây thành đoàn đi xuống chân đồi về hướng tây nam. Họ đến khu thị tứ cách đó chừng vài dặm đường. Chế Am dẫn Thành Nhân cùng ba người sư đệ bước vào một quán trọ. Sau khi hỏi thăm chủ nhân mới hay rằng, đám khách người Trung Nguyên đã bỏ đi cách đây mấy khắc. Ông chủ quán trọ người bản xứ có vẻ thật thà nói:

– Dạ! Thưa chư vị! Họ là khách giang hồ gồm tất cả mười người đến mượn phòng trọ. Nhưng khi ra đi chỉ có tám người thôi. Trong số này có một lão già bị nội thương khá nặng cho nên phải có người dìu theo. Dạ! Họ dùng những con tuấn mã toàn loại ngựa chiến phương Bắc rất khỏe mạnh!

Chế Am cùng ba người sư đệ của ông im lặng đưa mắt có ý chờ phản ứng của Ngô đại hiệp. Thành Nhân nói bằng giọng tỉnh khô:

– À, thì ra bọn chúng cũng biết sợ chết. Thế lại càng hay. Chư vị khỏi tốn công nhọc sức!

Chế Am thay mặt cả bọn trân trọng mời chàng bước sang một tửu điểm. Bàn dân thiên hạ tò mò đổ dồn ánh mắt vào chàng. Có lẽ họ ngạc nhiên khi ngó thấy một con người vạm vỡ ăn mặc lạ lùng như vậy. Tuy biết thế, song chàng vẫn thản nhiên ngồi ăn uống một cách ngon lành. Qua mấy tuần rượu, năm người ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn khá lớn, vừa ăn uống vừa chuyện trò vui vẻ, xảy đâu ngoài cửa quán có tiếng huyên náo. Chế Am hỏi một tên tửu bảo đang hậm hực từ ngoài cửa đi vào:

– Đây có chuyện gì mà ồn ào lắm thế!

Hắn gắng gượng giữ lễ thưa:

– Bẩm quan nhân! Đây là một lão ăn xin muốn vào ngồi bàn lớn. Bọn tiện nhân sợ bản mặt chư vị thượng khách nên chẳng cho vào!

Ngay lúc ấy có một giọng rần rỏi quát vọng vào:

– Hàng quán! Các người nghe đây! Lão phu dù rách rưới ăn xin, song tư cách

vẫn sạch sẽ đàng hoàng. Lão cũng biết ăn uống rồi trả tiền sòng phẳng. Bộ các người sợ lão phu quịt ư?

Lời vừa dứt, mọi người liền thấy một ông già râu tóc bạc phơ, vận áo vá hàng trăm mảnh tay chống gậy trúc, vai mang bị to. Lão hành khất điềm nhiên gạt bọt tửu bảo đi vào. Đám nhân gia tửu bảo bị lão đụng tới, thấy đều ngã lăn chiêng. Lão ung dung chọn một chiếc bàn trống, định ghé đít xuống ngồi ghé. Lúc bấy giờ bọn Chế Am rót thêm một tuần rượu nữa. "Kính lão đắc thọ". Ngô Thành Nhân vốn là người trượng nghĩa. Chàng bèn bưng chung rượu đầy tiến lại, khom mình lễ phép dâng lên cho lão hành khất:

– Xin mời lão tiên bối cạn chung mỹ tửu. Kính chúc người vạn thọ an khang!

Lão hành khất hơi ngạc nhiên một thoáng. Lão bèn đỡ lấy chung rượu, nhìn lướt qua tấm da mẫn hổ đang vắt chéo trên người chàng cất tiếng cười khăng khái:

– Ha ha! Cám ơn! Tiểu huynh đệ đã có lòng, lão phu có miệng! Vậy, lão phu cũng chúc lại cho huynh đệ sẽ là minh chủ võ lâm đáng mặt anh hùng! Hà hà hà!

Nói rồi lão ngửa cổ dốc cạn chung rượu. Lúc đó bốn người ở bàn tiệc thấy Ngô đại hiệp khiêm tốn mời rượu lão hành khất, tức thời cũng bắt chước làm theo. Uống cạn cả thấy là năm chung mỹ tửu xong xuôi, lão hành khất bấy giờ mới ngó lại từng người mời rượu lão. Sau rốt lão nhìn kỹ đến khuôn mặt của người vận tấm da hổ. Đôi mắt dùng đục ẩn phía sau hai hàng mi bạc tựa tấm rèm sương cố nường lên để nhìn cho rõ. Lão hết nghiêng đầu về phía bên này, lại ngẹo đầu về phía bên kia. Kỳ thực, lão đang chăm chăm nhìn xuyên về vùng quá khứ. Sau đó một lúc im lặng để ngắm nghĩa Thành Nhân thật lâu, lúc này lão khất hành mới buột mồm lẩm bẩm:

– Quái lạ? Lão phu đã từng gặp huynh đệ ở đâu nhỉ? Ôi thôi! Tâm trí Độc Cô Khất Cái này đã mù mẫm mất chăng?

Vừa nghe đến cái tên vị ân nhân ba mươi mấy năm về trước, chàng thốt lên tiếng bàng hoàng như vừa tỉnh giấc chiêm bao:

– Trời! Tổ thúc đây ư? Tiểu điệt... tiểu điệt chính là Tiểu Cô nhi ngày xưa đây tổ thúc ạ!

Giọng lão hành khất bị nghẹn lại trong hơi thở dồn dập:

– Ôi! Tiểu Cô nhi! Một đứa bé lạc lõng cách đây ba mươi lăm năm về trước! Và cũng là một chàng trai đầy nghĩa khí đã bỏ mình nơi Vạn Độc U Hồn cốc năm xưa!

Lão hành khất bỗng đứng bồi hồi rơi lệ. Bất ngờ lão lật lớp da cạp phía sau lưng chàng chiếu tin nhãn quang nhìn vào huyết linh đài. Đột nhiên lão ôm chầm lấy chàng, khóc rống lên như đứa trẻ:

– Ôi! Xin đa tạ hoàng thiên! Đúng là Tiểu Cô nhi của ta rồi! Hu hu! Híc!... Ô! Tiểu cô nhi của lão vẫn còn sống! Lão phu biết trước mà. Quê của lão đâu phải dở! Trong suốt mười năm qua, ngôi sao bổn mạng của con bị lu mờ chưa tắt hẳn! Thế là ta biết con vẫn còn trên dương thế. Ha ha ha! Đây ta đi thôi, Tiểu Cô nhi! Chúng ta

phải quay về Đại Việt ngay, chớ có nấn ná làm gì nữa!

Ngô Thành Nhân chưa kịp nói được tiếng nào, Chế Am đã kịp vòng tay lễ phép thưa với lão hành khất:

– Bẩm lão tiên bối Độc Cô Khất Cái! Kính mong người hãy vui lòng nán lại để Ngô đại hiệp giúp bọn tiểu sinh cho trót ạ!

Lão hành khất cau đôi mày bạc, khẽ gất:

– Giúp cái gì, hả?

Chế Am hết sức khiêm cung nhỏ nhẹ đáp:

– Dạ, bẩm! Không nói dối chi Độc Cô tiên bối. Vừa rồi, Ngô đại hiệp đây đã ra tay trừng trị bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang cứu mạng cho bọn vãn bối. Hiện còn lại tám tên đang tẩu thoát, chưa biết chúng chạy ngả nào. Vì vậy, bọn vãn bối rất cần có Ngô đại hiệp hỗ trợ tiêu diệt bọn chúng!

Lão hành khất quay lại hỏi:

– Có phải là tám tên ác ma cưỡi ngựa nòi phương Bắc vừa chạy ra khỏi thị thứ này chừng nửa giờ không?

– Dạ, đúng đúng!

– Hà hà! Lão phu đã đưa chúng nó đi rồi!...

– Dạ, bẩm! Đi đâu ạ?

– Thì... xuống âm ty để châu Diêm chúa chứ còn đi đâu nữa?!

Họ Chế cùng ba người sư diệt thử phào như trút được một gánh nặng trên vai. Ông ta nói tiếng bản xứ với ba người nọ bằng giọng phấn khởi:

– Năm xưa ta có được nghe sư huynh ta kể về lão ăn mày Độc Cô Khất Cái. Quả nhiên danh bất hư truyền. Một mình lão tiên bối mà hạ đặng bọn ma đầu khá dễ dàng thì thật đúng là một bậc dị nhân cái thế! Mừng thay!

Bấy giờ Độc Cô Khất Cái quay trở lại giục Ngô Thành Nhân lần nữa:

– Ta đi thôi! Tiểu Cô nhi!

Chàng chẳng còn biết làm gì hơn, đành phải từ biệt những người mới quen.

Thành Nhân cùng tổ thúc của mình trở về quê hương Đại Việt.

* * *

*

Ngô Thành Nhân song hành cùng vị thúc. Độc Cô Khất Cái trong lòng phấn khởi vô cùng. Lão vui miệng thuật lại cho chàng những chuyện đã xảy ra trong mười năm chàng biệt tích. Lão nói:

– Trước tiên, ta muốn báo cho con một tin mừng, thân phụ của con vẫn còn sống đang ở với gia đình trên Mã Yên Sơn!...

Thành Nhân vô cùng mừng rỡ, song vẫn im lặng lắng nghe, Độc Cô Khất Cái

nhớ đầu kể đó. Lão không sắp xếp trình tự mà thuật cho mạch lạc như những người khác. Tất nhiên Thành Nhân vẫn hiểu rõ ngọn ngành.

Trước hết là nguyên nhân Ngô tiên sinh còn sống. Hôm đó, sau khi dùng bí pháp “Lạc hồn trung vân” tiêu diệt vài tên sứ giả của bọn tà bang. Phụng Liên Thăng Tiên cô nhắc thấy bóng dáng của một tên ma đầu lén vào hang đá. Tức thì Tiên cô phóng vút theo bèn gót. Đến khi lọt vào gian thạch thất, bà liền nghe hai tiếng rú vang lên. Thì ra, tên ma đầu đã sử dụng chỉ phong cố ý hạ thủ Ngô tiên sinh và tên vua trộm Xuyên Bích Đạo Vương. Chẳng dám chậm trễ Phụng Liên Thăng Tiên cô liền ra tay dùng ngay độc chiêu tuyệt kỹ. Vì quá nóng ruột, Phụng Liên Thăng Tiên cô giết chết tên ma đầu tức khắc. Trong giây khắc quá ư khẩn cấp như vậy, bà chẳng hề ty hiềm mà giải huyết cho cả hai, lại mở ngay dây trói cho Xuyên Bích Đại Vương. Bà báo ngay tình hình nguy ngập đang diễn ra bên ngoài để hai người được rõ. Thời may tên vua trộm đã khôn ngoan dự phòng bất trắc bằng một ngách nhỏ. Nơi đây có một mạch hang vừa một người thu mình chui lọt. Đường hang nhỏ này ăn thông xuống đến lưng chừng núi. Khổ một nỗi, Ngô tiên sinh vì không còn công lực trong người, nên khi bị kẻ thù điểm huyết thì hậu quả quá nặng, tuy đã được Phụng Liên Thăng Tiên cô giải tỏa, song cũng còn ảnh hưởng ít nhiều, vì vậy, bà phải đích thân giúp đỡ, đưa Ngô tiên sinh theo lối bí mật thoát khỏi tay tử thần. Đến khi lão đại ma đầu Hỗn Thế Tà Thần biến ghèn đá thành bình địa thì ba người đã cao chạy xa bay!

Ngô Thành Nhân vô cùng cảm kích trước tấm lòng cao cả của nghĩa mẫu chàng, Ngày đó nếu Phụng Liên Thăng Tiên cô không nhanh tay giải cứu, ắt phụ thân chàng đã tan xương nát thịt rồi. Ôi! Nghĩa mẫu! Nghĩa mẫu chàng thật cao quý! Biết bao giờ chàng trả mối ân sâu?!

Trong lúc tâm tư chàng đang hướng về người nghĩa mẫu kính yêu, thì lão Độc Cô Khất Cái nói qua về Ngũ Đại Thần Tiên, tức An Nam Ngũ Kiệt Hiệt:

– Trận giao tranh đẫm máu đó ngoài những tốp cao thủ giang hồ thủy đều thất bại còn kể lực lượng lớn nhất là An Nam Ngũ Kiệt Hiệt. Sau khi trấn áp đám cao thủ quần hùng, bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang tập trung lực lượng lại để chọi nhau với đám thầy trò Ngũ Đại Thần Tiên. Trong trận giao tranh quyết liệt này, cái thằng phản sư hại tổ kia đã tiên liệu trước. Thực tế cho thấy, hấn đã dùng đến bọn đại cao thủ dự bị dưới trướng. Dần dà hấn đã giành được thế thượng phong và áp đảo bốn vị trong Ngũ Hùng Kiệt Hiệt. Cuối cùng, lực lượng Ngũ Đại Thần Tiên tan rã. Bốn vị kỳ nhân dị khách cũng theo số phận Triệu Lão Hoàn Đồng, đành chịu thất thủ. Nhưng nhờ vào trình độ nội ngoại công thuộc hàng thượng đẳng, nên Ngũ Hùng Kiệt Hiệt chỉ bị tổn thương chứ không thiệt mạng. Sau trận lưu huyết đó, cả năm vị, mỗi người lưu lạc một nơi. Họ biệt tích luôn từ dạo ấy!...

Thấy tổ thúc im lặng. Thành Nhân buột miệng hỏi:

– Thưa tổ thúc! Người có biết Lục Y Lang Tử – Người nghĩa đệ yêu quý của con ra sao không?

Chàng thốt hỏi đến đây, chợt nghe lão kỳ nhân bật cười ha hả. Chàng còn đang ngạc nhiên thì Độc Cô Khất Cái vỗ vỗ trên vai chàng vừa cười vừa nói:

– A ha! Đến giờ này mà chú gốc tử của ta còn bảo là Lục Y Lang Tử là “nghĩa đệ” nữa chứ! Hà hà! Không phải vậy đâu con ơi! Người bạn kết nghĩa đệ huynh với con suốt mấy năm trời, ăn chung một mâm nằm chung một chiếu ấy chính là tiểu thư... Thiên Nga – Cô con gái út của ông quan tri phủ Hoàng đó!

Thành Nhân há hốc mồm, “ồ” lên một tiếng. Lục Y Lang Tử lại là tiểu thư Thiên Nga – Cô bé mà cậu Tiểu Cô đã từng cứu thoát chết khi nàng trèo dưới giếng với người chị tên là Thiên Hương? Vì lẽ nào nàng đã cải nam trang rồi theo chàng suốt mấy năm trời trải qua nhiều hiểm nguy gian khổ để tìm thân phụ chàng? Tại sao nàng lại giấu tung tích? Nàng làm như thế với mục đích gì?

Trong lúc Thành Nhân đang trầm ngâm với những điều thắc mắc ấy, Độc Cô Khất Cái liền “gãi đúng chỗ ngứa” của chàng:

– Tiểu Cô nhi à! Hay nghe ta giải thích thì con mới rõ được nguồn cơn. Số là tiểu thư Thiên Nga vốn xuất thân từ một gia đình nho giáo. Con bé đã hiểu câu: “Nam nữ thọ thọ bất thân!”. Những muốn theo chân con để đáp đền ơn cứu tử, song ngại một điều là nam nữ khó gần nhau. Nhân dịp sư phụ của cô ta là lão đạo sĩ mù, sai mang mấy thanh đoản kiếm báu về Đại Việt, cô ta bèn cải dạng thành khách anh hùng. Trên đường đi chẳng may gặp lại hai thằng trọc là Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà đón đường định cướp báu vật. Trời đất run rủi thế nào, cô ấy lại được con giải cứu. Vốn đã có chủ đích sẵn. Thế là tiểu thư Thiên Nga tự xưng là Lục Y Lang Tử rồi xin được kết nghĩa anh em! Qua thời gian gần gũi với con, cô ấy đã phải lòng mà con vẫn vô tình không biết. Nhưng thật là oái ăm! Chàng thư sinh “Lục Y Lang Tử” đã lọt vào mắt xanh của nàng Phụng Liên – Cô con gái ương ngạnh của mục chủ quán Phượng Loan. Chính mục này đã tăng tị với tên vua trộm Xuyên Bích Đại Vương từ dạo trước, sinh ra cô ả. Trong trận giao tranh đẫm máu trên Hoàn sơn ngày nọ, cô ả vì quá yêu thương Lục Y Lang Tử nên lúc nào cũng quan tâm chú ý đến “chàng thư sinh”. Cũng nhờ vậy mà Phụng Liên đã kịp thời giải thoát cho Lục Y Lang Tử và mang “chàng” về Phụng Hoàng sơn. Đến chừng chữa trị nội thương mới phát hiện ra “chàng thư sinh” Lục Y Lang Tử không phải bậc mày râu! Thế là cô ả Phụng Liên dở khóc dở cười! Sau này, khi hay tin con đã thác nới Vạn Độc U Hồn cốc, tiểu thư Thiên Nga bán tín bán nghi, bèn lang thang khắp chốn giang hồ như người mất trí. Tội nghiệp con bé!

Nói đến đây, bất giác lão hành khất chép miệng thở dài.

Ngô Thành Nhân im lặng phi thân bên cạnh Độc Cô Khất Cái. Lòng chàng mãi im đậm hình bóng chàng trai ngọc diện thư sinh Lục Y Lang Tử. Tuy hiện giờ chàng biết rõ ràng là gái giả trai, nhưng trong nhất thời ký ức chàng vẫn phủ nhận điều đó. Cái quý nhất vẫn là tình bạn – một tình bạn thiêng liêng đã được chứng minh qua những ngày gian khổ. Tại sao chàng chỉ nhớ đến người nghĩa đệ Lục Y Lang Tử mà

không chịu hình dung ra dáng vóc của nàng tiểu thư Thiên Nga kiều diễm dịu hiền?!

Lão kỳ nhân Độc Cô Khất Cái không mấy quan tâm đến những ưu tư của chàng. Lão thản nhiên chuyển sang chuyện khác. Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, lão hỏi chàng một câu hết sức bất ngờ:

– Tiểu Cô nhi! Con có oán hận Tiểu Yến nghĩa tử của con không?

Ngô Thành Nhân sững sờ đứng khựng lại:

– Tổ thúc! Sao người lại hỏi con như thế?

Độc Cô Khất Cái cũng dừng chân. Lão chồm lên lắc nhẹ đôi vai run run đầy xúc động của chàng:

– Vô lý! Làm sao con không oán hận Tiểu Yến đã nhiều lần cố tâm hãm hại con? Nếu con chẳng hề có một tỳ vết nhỏ trong lòng thì làm sao con có thể chịu đựng những oan trái đê mĩ tâm hồn con như vậy được?

Ngô Thành Nhân cúi đầu im lặng. Vâng. Chàng chỉ im lặng mà thôi. Nếu như ngày xưa lão chưa đạt được những công phu tuyệt diệu của vị An Nam Cái Thế kỳ nhân thì có thể trong trường hợp này, chàng không khỏi tuôn trào đôi dòng lệ thảm. Và, đây sẽ là dịp để chàng được khơi nguồn bao nhiêu nỗi uẩn khúc chất chứa trong lòng từ bấy lâu nay.

Bao nỗi oan khiên niềm riêng ai thấu? Vì nặng nghĩa tình chảy máu trong tim!

Lâu lắm. Chàng mới dè dặt thốt hỏi lão hành khất:

– Tổ thúc à... Có lẽ... hiền tử Tiểu Yến của con... đã chết... rồi chẳng?

Độc Cô Khất Cái giật nảy mình. Lão trợn tròn đôi mắt. Giọng lão thảng thốt:

– Chết rồi ư?

Lão cau mày, cắn môi nghiêng đầu một thoáng rồi gật gù nói:

– Á hà!... Phải rồi! Hiền tử của con đã chết! Đúng hơn là nó chết nửa con người! Trái tim nó nát tan từ lúc đành tâm đẩy con xuống lòng vực thẳm... Nhưng nghe ta hỏi này. Chứ con nghĩ sao mà bảo rằng Tiểu Yến đã chết?

Thành Nhân buồn bã đáp:

– Thưa tổ thúc! Con biết rằng, đối với tấm lòng của hiền tử Tiểu Yến, lúc nào cũng yêu thương quý mến con! Nhưng hỡi ơi! Chỉ một sự hiểu lầm, chị ấy bị ấn tượng mạnh mẽ nên mới có những hành vi cuồng nộ thế kia. Sau khi con bị thác dưới bàn tay chị ấy và đến lúc hiểu ra mọi việc, ắt hẳn hiền tử Tiểu Yến của con sẽ liễu thân một thác mà thôi! Con biết! Chỉ có cái chết mới làm chị ất khuây khỏa được tâm hồn, tổ thúc ạ!

– E hèm! Bây giờ ta hỏi Tiểu Cô Nhi cho ta hỏi thêm một câu nữa thôi nhé!

– Dạ!

– Thật tình... Con có muốn Tiểu Yến chết không?

Thành Nhân khẽ nhú mày, rồi bỗng nhiên chàng bật cười khan:

– Ha ha! Thiệt là tức cười cho tổ thúc quá!

– Ủa! Cái thằng ngốc tử này! Cười cái gì? Hả!

Thành Nhân chẳng buồn trả lời. Chàng cứ việc cười cho thỏa thích. Lúc đầu lão hành khất có vẻ bực mình. Nhưng ngó thấy chàng vô tử trông đáng yêu lạ, lão cũng phải vui lây. Hai người cười đã một lúc. Đợi cho chàng ngừng cười, lão hành khất tò mò nheo mắt hỏi:

– Đây, tiểu tử! Cớ làm sao người lại tức cười tổ thúc?

Thành Nhân vui vẻ đáp:

– Con nghe tổ thúc hỏi tức cười quá! Bình sinh con nào muốn cho những người thân của con phải chết bao giờ, huống chi là hiện tại. Thậm chí đến những đến những kẻ thù tàn độc con cũng chẳng nỡ xuống tay nữa đó!

– Ủa! Người nói sao! Lão phu nghe lạ tai quá!

– Ý con muốn nói, e rằng bây giờ con không còn đối thủ nữa!

Lão Độc Cô Khất Cái sững sờ, nạt đùa:

– Tiểu tử ngốc! Người tự phụ rồi ư?

Thành Nhân lắc đầu, mỉm cười đáp:

– Không đâu! Thưa tổ thúc! Con nói thật đó!

– Hừ! Người hãy xem này!

Tiếng “này” chưa dứt, nhanh như chớp lão hành khất xòe bàn tay phát vào mông chàng một cái để cảnh cáo. Ai dè, hũu chưởng của lão chưa đụng đến chàng đã bật ngược trở lại. Hổ khẩu bị trật khớp đau buốt thấu tim. Qua khoảnh khắc kinh ngạc, lão bèn ôm lấy bàn tay phải xuýt xoa một hồi:

– Ối da! Hảo công phu! Ối da! Hảo công phu! Thôi! Thôi! Độc Cô Khất Cái này đã thức tỉnh rồi! Ôi chao! Thật không ngờ... Lão phu không thể nào ngờ được rằng, cho đến nay Ngô công tử – người kế nghiệp chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn – võ công đạt tới trình độ siêu phàm nhập hóa! Đến như Độc Cô Khất Cái này đã bao năm luyện rèn công lực, thế mà có khác nào đứa bé lên ba đùa với chàng trai lực lưỡng! Ha ha ha! Hay lắm! Hay lắm! Hỡi tên cái thế ma đầu! Hỡi tên lừa thầy phản bạn Hồn Thế Tà Thần kia! Đời mi sắp tàn rồi đó. Trước sau gì mi cũng sẽ gặp phải khắc tinh thôi!

Rồi lão quay về phía Thành Nhân, thoái lui liền hai bước, sửa bị gậy, nghiêng mình thi lễ nói:

– Lão phu là Độc Cô Khất Cái, xin tôn vinh người làm minh chủ võ lâm!

Ngô Thành Nhân kinh hoàng lắc mình biến mất. Sau đó chàng mới xuất hiện, quỳ dưới chân lão hành khất, cất giọng thành khẩn thưa rằng:

– Tổ thúc ơi! Xin tổ thúc đừng làm như thế, con sẽ tổn thọ mất thôi! Tiểu Cô này

lúc nào cũng muốn làm đũa bé đại khờ dưới chân tổ thúc!

Độc Cô Khất Cái thả cây gậy trúc ôm lấy Thành Nhân, nước mắt chan hòa:

– Tiểu Cô Nhi ôi! Con có biết không? Ta thật vui mừng quá đỗi!

Nói đến đây, lão hành khất cất tiếng cười sảng khoái. Dứt chuỗi cười, lão nhặt lại chiếc gậy trúc, vui vẻ giục chàng:

– Ta đi thôi! Tiểu Cô nhi ạ! Theo ta trước tiên con nên trở về để giúp người nghĩa huynh của con!...

Thành Nhân gật đầu:

– Đúng vậy! Con làm sao quên được Trần nghĩa huynh của con ngày đêm gánh vác việc non sông? Con sẽ thực hiện đúng theo di chỉ của vị tiên bối võ lâm Thánh Tổ An Nam, truyền đạt cho người hai bí quyết quan trọng nhất để chống giặc ngoại xâm, giữ vững non sông bờ cõi!... Nhưng con còn một điều chưa ổn...

Đang định dậm bước, lão hành khất khựng lại:

– Còn vấn đề gì áy náy. Tiểu Cô nhi?

– Thừa tổ thúc! Nguyên ngày trước, Ngô Quyền đại vương có lưu truyền lại cho hậu thế mười thanh đoản kiếm báu. Triều đình đã sưu tầm được cả thảy là bảy thanh đoản kiếm ấy. Duy chỉ còn lại ba thanh kiếm nữa thôi. Nếu đủ vẹn cả mười sẽ luyện bí kíp “trận đồ Thập Phi kiếm ảnh” trở thành lợi hại vô cùng, có khả năng vây khốn và tiêu diệt cơ man những binh hùng tướng mạnh một cách dễ dàng.

– A ha! Tưởng gì chứ Ngô Vương Thập Vị Đoản Kiếm thì đã đủ rồi, đủ rồi!

Thành Nhân cả mừng nói:

– Thật vậy ư?

– Trong thời gian trước đây ta đi vân du và “nhặt” được ba thanh đoản kiếm sau cùng. Nghe nói vua nhà Trần rất cần để sử dụng trong việc chống ngoại xâm, ta bèn mang đi tặng ngay!

Thế rồi hai người hôn hờ nắm tay nhau dùng thuật khinh công lướt đi như tên bắn.